

o el cotxe), sinó a allò que «és fet pel poble i per al poble». La «cultura» no és una cosa que es rep, sinó que es cultiva, i per cultivar-la calen mitjans i espais a l'abast del poble. Una cultura no es pot muntar sobre un gran Teatre Nacional, un gran Orfeó, una gran Biblioteca, un gran Palau d'Esports, sinó que s'ha de bastir sobre molts teatres, orfeons, biblioteques i zones esportives en els nostres pobles. Els grans teatres i palaus poden ser la punta de l'iceberg d'una realitat àmplia i sòlida. Si aquests han de ser la base, no arribaran a surar mai.

Els nostres pobles han sofert en aquests últims anys una transformació important en el camp de la cultura, sobretot per la conjunció de dos focus d'influència: el turisme i la mà d'obra forastera. És un fet que l'un i l'altra han contribuït a variar els nostres hàbits individuals i socials en el menjar, el vestir, la música, la religiositat, les relacions sexuals i familiars, els jocs, els viatges i, fins i tot, han influït la nostra llengua i la visió que tenim de nosaltres mateixos.

No estic dient —no sóc tan primitiu— que totes aquestes influències hagin estat negatives. Sí, però, que sospito que no són influències treballades i assimilades, sinó sobretot amuntegades, sobreposades, sense cap mena de criteri, sense cap mena de cultiu. En aquest sentit, hi ha moltes influències culturals que no es transformen en cultura pròpia, en cultura popular. Els vilatans de molts dels nostres pobles —sobretot dels més turístics— han

Quan em diuen que l'Alfolí de la Sal de l'Escala passarà definitivament de mans privades a mans municipals, en tinc una alegria immensa.

Heus aquí l'oportunitat única de recuperar un edifici del poble per fer en el mateix poble, al cap de quatre segles, una cultura més viva i popular.

Potser se'm dirà que tampoc no calia l'Alfolí per potenciar la cultura popular a l'Escala. Al capdavant, tots els escalencs estan escolaritzats, tots tenen accés als grans mitjans de comunicació, tots tenen un ambient «de temporada» més internacional que el que hi ha, per exemple, a Girona. No es pot dir, doncs, que les grans

L'Alfolí de la Cultura

Josep-Maria Terricabras

manifestacions de la cultura ja han arribat al poble, fins i tot sense l'Alfolí? Em sembla que no ben bé. Moltes de les coses que es viuen a l'Escala, i també en els nostres pobles, no són «populars», almenys no ho són en el sentit que jo vull dir. (I és que el llenguatge, ben cert, ens traeix set cops cada dia. Hi ha dies, que més).

Quan dic «popular», no em refereixo pas només a allò que «està en voga entre el poble» (com ara el futbol, les patates fregides, els texans, la televisió, les discoteques

quedat culturalment desarrelats, enquinçats. El caos d'influències els ha produït empobriment cultural. En molts dels nostres pobles, la cultura popular viu —paradoxalment— en un exili domèstic.

L'Alfolí recuperat pel poble i per al poble —per al seu cultiu, per a la seva cultura— és una de les grans notícies de l'any. En una època culturalment ennuvolada com és la nostra, tanmateix, que un bon raig de llum pugui convertir l'Alfolí de la Sal en l'Alfolí de la Cultura!